

עפ"ת 11383/09-13 - מיכאל משה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

09.1.14

עפ"ת 11383-09-13 משה נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט כמאל סעב
המערער	מיכאל משה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

בשם המערער עו"ד תומר נגולה.

בשם המשיבה עו"ד אלעד בורובסקי.

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו, (להלן: "**בית משפט לתעבורה**"), אשר ניתנה ביום 18.8.13 על ידי כב' השופט אבישי קאופמן בתיק המ"ש 2591-06-13.

המערער ביקש מבית משפט לתעבורה להאריך לו את המועד להישפט בהקשר לעבירת ברירת משפט, אך בקשתו נדחתה ומכאן הערעור שבפניי.

מתברר כי ביום 4.12.12 קיבל המערער לידי מכתב מרשות הרישוי שהודיע לו על פסילתו מלהחזיק רישיון נהיגה על פי שיטת הניקוד, זאת לאחר שסיים קורס נהיגה נכונה בנובמבר, לפני כחודש ימים.

המערער טען כי בעקבות מכתב רשות הרישוי פנה לברר את עניינו ואז נאמר לו, כי הוא זומן בטעות לקורס הנהיגה הנכונה, והיה עליו לעבור קורס אחר לחלוטין.

בעקבות הבירורים שערך המערער גילה כי בהודעת רשות הרישוי על פסילתו עפ"י שיטת הניקוד, יוחסו לו עבירות שלא בוצעו על ידו כלל ועיקר, לטענתו.

לגרסת המערער, בין היתר, יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת; עבירה שבוצעה ביום 21.1.11. המדובר בעבירת ברירת משפט שהקנס שבצדה שולם.

לדבריו עבירה זו לא בוצעה על ידו ולמרות זאת הניקוד נזקף לחובתו - (להלן - "עבירת המהירות").

המערער משמש כמנהל מוסך לרכב - (מוסך גוטמן). לטענת המערער, עבירת המהירות בוצעה ע"י מי שנהג באחד מהרכבים החילופיים שנמצאים בשימוש המוסך ולקוחותיו, אך הם - הרכבים רשומים על שמו.

המערער בדק ומצא כי עבירת המהירות בוצעה ברכב שמספרו 85-735-51 ובדיקה מעמיקה העלתה כי אשתו, הגב' רוית משה, היא זו שנהגה ברכב בעת ביצוע העבירה.

לטענת המערער, אשתו אישרה בפניו כי היא זו שנהגה ברכב וביצעה את עבירת המהירות ואף שילמה את הקנס, מבלי לתת את הדעת על הניקוד שבצד עבירה זו, כאשר על פי שיטת הניקוד, הנקודות נזקפו לחובת המערער למרות שאין יד ורגל במעש.

המערער פנה לרשות הרישוי והציג את הנתונים שגילה ומצא. בעקבות זאת ניתנה לו אורכה של 6 חודשים להפקדת הרישיון כשבד בבד הוא פנה לבא כוחו אשר הגיש לבית משפט לתעבורה את הבקשה להארכת מועד להישפט. בקשה שנדחתה ובעקבותיה הוגש הערעור דנן.

בא כוח המערער מלין על כך שבית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה וחייב את המערער בהוצאות בסך 1,000 ₪.

לטעמו, היה על בית המשפט לתעבורה לקבל את הבקשה ולהאריך לו את המועד להישפט, תוך שהוא מפנה לפסיקה וטוען כי עניינו של המערער עונה על דרישות הדין ומתקיימות בעניינו שתי העילות שדי באחת מהן כדי לבסס בקשה מעין זו.

המערער שב והעלה את טענותיו שפירט בהודעת הערעור גם בטיעונים בפניי.

המשיבה ביקשה לדחות את הערעור.

לטעמה, אין כל טעות בהחלטתו של בית משפט לתעבורה. לדעת המשיבה, תמיד ימצא מי שמסתבך בשלילת רישיונו על פי שיטת הניקוד מאן דהוא, שיהיה מוכן ליטול על עצמו את האחריות לעבירה מסוימת שתפחית את הניקוד שלחובתו ובדרך זו תבוטל הפסילה המנהלית וכדי שלא להרשות מצב דברים זה, נדרשת הקפדת יתר ובחינה מדוקדקת ומעמיקה של כל בקשה מעין זו.

המערער לא פנה במועד הקבוע בחוק ולא ביקש להסב את הדו"ח על שם אשתו ובכך אין לו להלין אלא על עצמו.

המשיבה הפנתה לכך שבקשת המערער הוגשה לבית המשפט לתעבורה, רק לאחר שחלפה כשנה וחצי, מבלי שיהיה בפיו נימוקים לאיחור בהגשת בקשתו.

לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט לתעבורה, בהודעת הערעור, בתצהיר הגב' רות משה, בתצהיר של המערער, בבקשה להארכת המועד להישפט, בהחלטת בית משפט לתעבורה, אני מחליט לדחות את הערעור.

בית משפט לתעבורה בהחלטתו מיום 24.7.13 ביקש לקבל פרטים מרשות הרישוי ביחס לפסילה המנהלית שהוטלה על המערער ולא הזדרז לדחות את הבקשה לגוף העניין.

בית משפט לתעבורה נתן את החלטתו רק ביום 18.8.13, זאת לאחר קבלת תגובת רשות הרישוי ותוך שהוא קובע כי הקנס שהוטל בגין העבירה שולם ולכן אין מקום להאריך את המועד להישפט.

בית משפט לתעבורה קבע כי טענת המערער שאשתו שילמה את הקנס בלי ידיעתו, הינה טענה כללית שאינה עומדת בתנאים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל**.

בעניינו של המערער דו"ח העבירה נתקבל בביתו, כך שחזקה שהוא ידע או היה עליו לדעת על כך בין אם זה לפני תשלום הקנס ובין אם זה אחריו ולא ניתן לקבל את טענתו שהוא לא ידע דבר עד להגשת הבקשה.

עוד ציין בית משפט לתעבורה כי כבר בנובמבר 2011 נדרש המערער לעבור קורס נהיגה נכונה עקב צבירת ניקוד על פי שיטת הניקוד הנהוגה במשרד רשות הרישוי - (להלן - "**ההודעה**").

בהודעה הופיע פירוט העבירות בגין נזקף הניקוד לחובתו של המערער כשהאחרון אינו חולק על הודעה זו ואף פונה ומשתתף בקורס ומסיימו.

כאמור סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**" או "**החסד**"פ" קובע:

"(ח) שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטול הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג)".

על כן, מששולם הקנס הופך הדו"ח - כתב האישום שכלל עונש קבוע, לפסק דין חלוט שאין לבית משפט סמכות להתערב בו - ראו לעניין זה רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (1.5.2007); רע"פ 8927/07 **אבו עסב נ'**

מדינת ישראל (29.1.08); רע"פ 7839/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל (10.11.08) ורע"פ 9540/08 עופר מוסברג נגד מדינת ישראל (ניתנה ביום 8.1.09).

חרף האמור לעיל אוסיף כי גם אם נבחן את הסוגיה שבפני כמקובל במקומותינו, יש לציין כי בימ"ש ייעתר לבקשה להארכת מועד להישפט, רק אם קיימת סיבה מוצדקת, טעם ראוי או נימוק ממשי המסביר את אי ההתייצבות לדיון ובענייננו, את האיחור בהגשת הבקשה להישפט או אם דחיית הבקשה עלולה לגרום לעיוות דין - ראו רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מ. י. פד נז (6) 793.

על כך כתב כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 1260/09 שלבי עאטף נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 2.6.09) כי:

"לפי סעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי, משלא שילם המבקש את הודעת תשלום הקנס בתקופה הקבועה לכך, ולא הגיש בקשה להישפט במשך אותה תקופה, הרי רואים אותו כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת הקנס. ואילו סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע שבית המשפט יהיה רשאי לקיים משפט לאדם שהגיש בקשה להישפט בגין הודעת קנס שהוגשה לאחר תקופת תשלום הקנס, מנימוקים שיירשמו (ראו רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.5.2007))."

לדעת בית משפט לתעבורה, המדובר בבקשה סתמית שתכליתה להסיר מעל ראשו של המערער את הפסילה המנהלית הקבועה על פי שיטת הניקוד. הנחה זו אינה משוללת המציאות בעיקר בשל הנסיבות האופפות את ההליכים שהמערער נקט בהם. בעניין זה נדרש מי שמבקש להסב את הדוח ששולם, משמו לשם אחר, שלטענתו, הוא - האחר זה שביצע את העבירה, נדרש הוא להביא ראיות ממשיות הנתמכות ומחוזקות בנותנים וראיות נוספות, גם בין היתר משום הקרבה בין המצהירים או הכפיפות ומסיבות דומות, על כן, בצדק דחה בימ"ש לתעבורה את הבקשה וחייבו בהוצאות בסך של 1,000 ₪.

בחנתי את החלטת בית המשפט לתעבורה ולא שוכנעתי כי נפל בה פגם או טעות שמצדיקים התערבות ערכאת הערעור.

אינני סבור שיש בפיו של המערער טענה שיש בה כדי להקים אחת משתי העילות הדרושות בבקשה מהסוג שבפניי.

אין בפיו של המערער הסבר סביר לאיחור בהגשת הבקשה וכי אין בידו כדי להראות קיומו של חשש ממשי לעיוות דין.

נתתי דעתי גם כן, לעניין חיובו של המערער בהוצאות ולא שוכנעתי כי יש מקום להתערב בהחלטת בית משפט לתעבורה - לעניין החיוב בהוצאות בהליך פלילי ראו - ע"פ 5032/13 אריאל טל נ' מדינת ישראל [(ניתן ביום 2.8.2013), (כב' הנשיא גרוניס)]; ע"פ 4826/13 פנינה אלדר נ' מדינת ישראל [(ניתן ביום 26.7.2013) (כב' הנשיא גרוניס)]; מ"ח 1129/13 אליעזר אבני נ' מדינת ישראל [(ניתנה ביום 22.7.2013) (כב' המשנה לנשיא נאור)] ובש"פ 5540/13

עודה חדר נ' מדינת ישראל [(ניתנה ביום 14.8.2013) (כב' השופט עמית)].

אשר על כן, אני מחליט לדחות את הערעור.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.